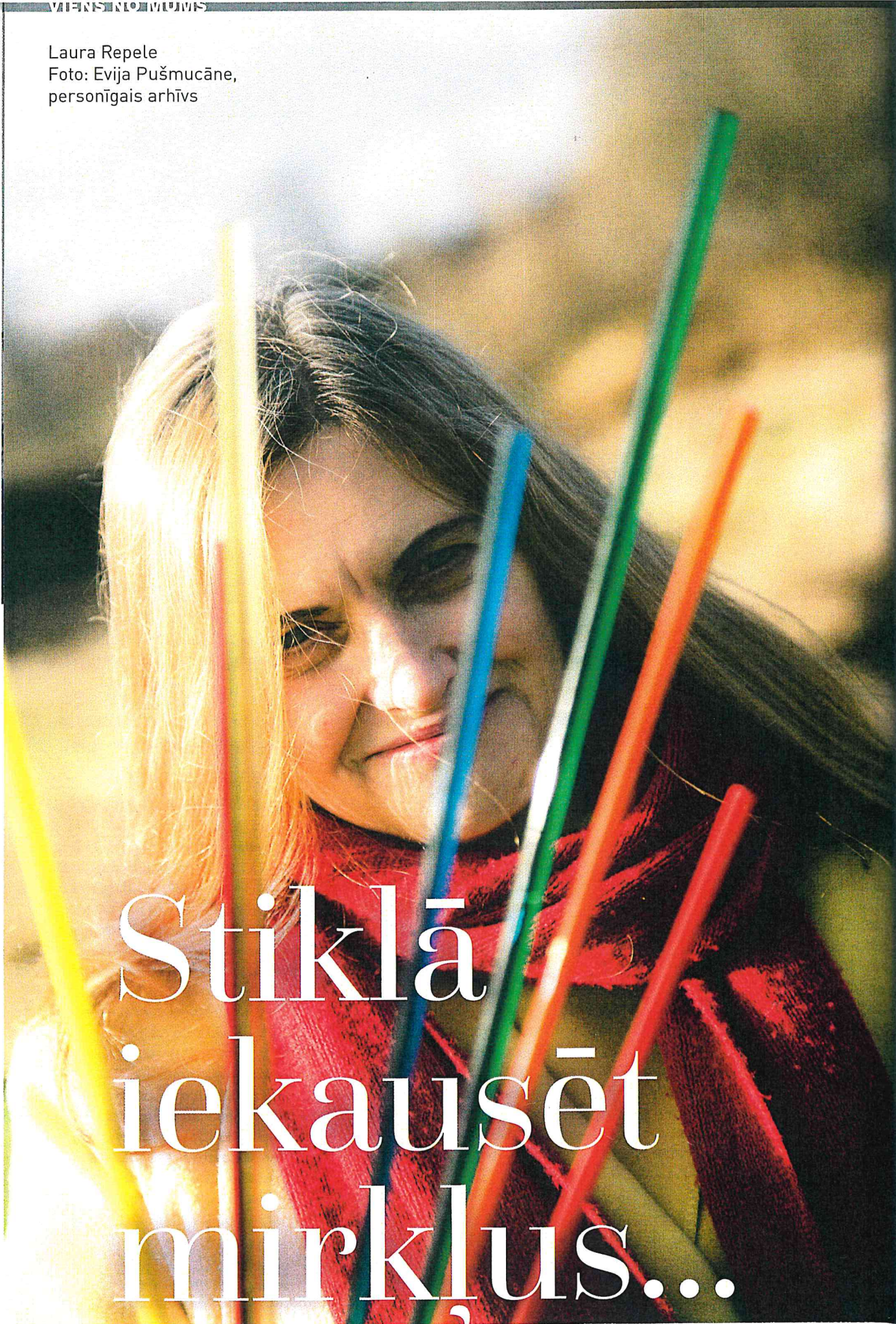

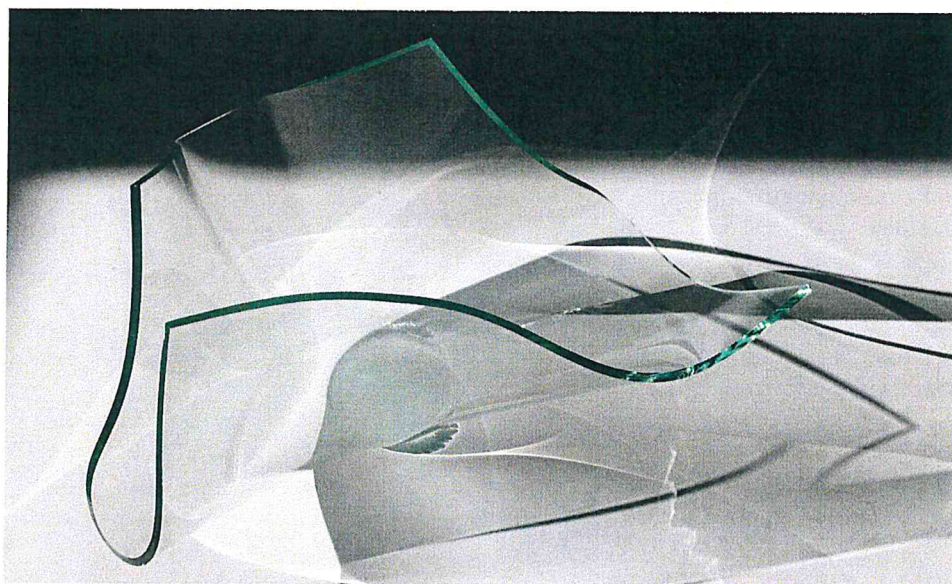
VIENKALĪBĀS
Laura Repele
Foto: Evija Pušmucāne,
personīgais arhīvs

Stiklā iekausēt mirklus...

Vērojot mākslinieces **Ingas Salmiņas** darbus – dažādu formu un pielietojuma stikla traukus, sienas pulksteņus, stikla gredzenus, auskariņus un citas rotas, kur kā galvenais akcents ir košu krāsu salikumi dažādās variācijās, – es noķeru acumirkliģu radoša prieka dzirksti, un manā apziņā miksējas emocijas un atmiņas par ceļojumu uz Venēciju, kur stikla pūšanai šajā reģionā ir vairāk nekā tūkstoš gadu sena vēsture.

Arī Līvāni ir atpazīstami kā vieta, kur ir sena stikla kausēšanas vēsture. Retais līvānietis teiks, ka neviens no viņa ģimenes nav strādājis Līvānu stikla fabrikā. Inga atklāj, ka viņa gan nav. Taču darbošanās ar stiklu tagad ir kļuvusi par vienu no veidiem, kā piepildīt savu radošo aicinājumu. „Tie ir dzīves mirkļi, iespaidi, ko es iekausēju stiklā,” žurnālam „A12” teic Inga un stāsta, kas vēl viņu iedvesmo mākslas radīšanai.

Mākslinieces Ingas Salmiņas bērības zeme ir Daugavpils novada Nīcgale, no kuras atmiņā viņai palikušas glezniskās dabas ainavas. Jau no mazām dienām Inga daudz zīmējusi, un pirmais cilvēks, kurš viņu iedrošinājis talantu attīstīt, ir bijusi zīmēšanas skolotāja Nīgales pamatskolā Marija Zeile, kura nu ir taisaulē. Mākslas izjūtu un radošas darbošanās prasmes toreiz pilnveidojusi arī ikgadējā vasaras radošajā nometnē „Varavīksne” Cēsīs, kur ar bērniem strādājuši mākslinieki. Tas devis stimulu turpināt mācīties mākslas jomā, un Inga (toreiz – uzvārdā Vaidere) iestājusies Rīgas Lietišķās mākslas koledžā. Mācības „lietišķajos” viņa atzīst par vērtīgi pavadītu laiku. Beigusi Trikotāžas apģērbu modelēšanas nodaļu, kur guvusi zināšanas un prasmes radošajam darbam, kā arī rosināta kritiski domāt, domāt pašai, kas toreiz – atmodas laikā – bijis neierasti.

Pēc Rīgas Lietišķās mākslas koledžas absolvēšanas Inga ilgu laiku strādājusi Līvānu mākslas skolā par gleznošanas,

zīmēšanas, kompozīcijas un datorgrafikas skolotāju. Dzīves laikā ieguvusi vairākas izglītības – gan mākslas, gan pedagogijas, gan ekonomikas, gan projektu vadības jomā – un atzīst, ka ikvienas iegūtās zināšanas šodien noder, arī vadot stikla kausēšanas darbnīcu Līvānos.

Stikls un koks, stikls un keramika

„Stikla kausēšanas darbnīcu sākām veidot laikā, kad Līvānu stikla fabrika jau bija likvidēta. Mēs gribējām, lai šajā pilsētā no stikla joprojām kaut kas būtu, jo Līvānos stikls nozīmē daudz vairāk, nekā tikai vēsturi. Taču darbnīca nav rūpnīcas turpinājums, tā ir no jauna izveidota stikla kausēšanas darbnīca,” saka Inga Salmiņa.

Stikla kausēšanas darbnīca „Stikls no Līvāniem” izveidota 2011. gadā, sadarbojoties ar Latgales Mākslas un amatniecības centru (LMAC). Sākumā darbnīca atradās LMAC telpās, tagad tā ir attīstījusies un darbojas atsevišķi

Līvānu Uzņēmējdarbības atbalsta centrā. Šobrīd Līvānos ir divas stikla darbnīcas. Līvānu novada dome ir finansējusi stikla pūšanas darbnīcu LAMC, kur strādā stikla pūtējs Aleksandrs Logvins. Tās mērķis ir saglabāt, atdzīvināt stikla pūšanas tehnikas, kādās strādāja fabrikā. Bet Ingas Salmiņas stikla kausēšanas darbnīcā vairāk tiek eksperimentēts, meklēti jauni risinājumi. „Jo vairāk ar stiklu darbojos, jo aizraujošāks, interesantāks man tas šķiet. Esmu strādājusi ar dažādiem materiāliem, arī ar tekstilu, bet nu jau var teikt, ka stikls ir kļuvis par otro lielo aizraušanos pēc gleznošanas. Es strādāju vairākās stikla kausēšanas tehnikās. Stiklu nevāru un nepūšu, taču kausēju to krāsnī, liesmā, izmantoju vēl citas tehnikas. Stikls ir ļoti daudzveidīgs, arī noslēpumains, ideju ir daudz, un pamazām tās tiek īstenotas.”

Viena no jau realizētām idejām ir sadarbība ar citiem māksliniekiem, savienojot stiklu ar citiem materiāliem, piemēram, koku vai keramiku. Kopā ar kokačelnieku Jāni Ziemeli ir izveidoti

